

MIST

M

W I L F R I E D

I

D E J O N G

S

T

Wilfried de Jong (1957) is schrijver, theatermaker en presentator. Hij debuteerde in 2000 met *Aal* en won met *Kop in de wind* de titel Sportboek van het jaar. Hij maakte het boekenprogramma *Brommer op zee* en is vaste presentator bij *Met het Oog op Morgen*. *Mist* is zijn tiende boek. De Jong woont al zijn hele leven in Rotterdam.

© 2026 Wilfried de Jong

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, online-publicatie of op welke andere wijze en/of door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Redactie Harminke Medendorp
Ontwerp omslag Rouwhorst + Van Roon
Typografie Sander Pinkse Boekproductie
Beeld omslag © Stephan Vanfleteren
Auteursfoto © Stephan Vanfleteren

ISBN 9789039101216

ISBN (e-book) 9789039101223

NUR 301

@zlpublishers

Zwartjes & Labović is onderdeel van vBK|media, Utrecht

Zwartjes & Labović vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

*A building is not just a place to be
but a way to be.*

Frank Lloyd Wright

Er stond een stippellijn op de plek waar ik een handtekening moest zetten. Toen ik de dop van mijn vulpen trok, sloeg de twijfel toe. Waarom wilde ik als man van de begane grond in hemelsnaam tussen de wolken wonen?

Ik keek naar het hoofd van de makelaar met de dubbele voornaam. Tot zijn irritatie had ik 'Diederik' en 'Jan' al een paar keer verwisseld. Op tafel stond een zuinig flesje prosecco op me te wachten: een paar slokken alcohol in ruil voor een handtekening voor een appartement van zeven ton.

JD keek me verwachtingsvol aan. De brillenglazen in zijn klassieke montuur waren net zo dof als de glazen op tafel. Voor hem was dit moment gesneden koek, voor mij de bekrachtiging van — ja, van wat eigenlijk? Van een glorieuze stap in mijn leven? Van het aantrekken van een te grote broek?

Ik was voor het geluk geboren in de Fortunastraat, in de 110-Morgen, een vergeten wijk aan de rand van de stad. We woonden op de begane grond van een flat met drie verdiepingen, in haast gebouwd tijdens de naoorlogse woningnood. Als ik de gordijnen van mijn slaapkamertje aan de achterzijde opentrok, keek ik uit op een speelweide met zwermen spreeuwen. Vogels

die ik later met een trap tegen mijn leren voetbal zou verjagen.

‘Zo’n krabbel is gewoon een formaliteit, hoor,’ zei de makelaar terwijl hij de goudkleurige folie rond de kurk alvast lospeuterde. Hij moest eens weten hoeveel nachten ik had wakker gelegen van mijn besluit om voor het eerst hoog te gaan wonen. Ik wist in mijn leven niet beter of je liep vanuit huis meteen de straat op.

Hij had de muselet inmiddels van de fles gewrikt. Voor de zoveelste keer staarde ik naar de glossy cover van de verkoopbrochure. ‘The Magnificent, een architectonisch waagstuk van 233 meter hoog. Direct aan de Maas.’ Onder de foto stond een slogan: *The more you see, the more you love!*

Met een fluorescerende marker had de makelaar een pijl gezet bij een van de appartementen op de achtenveertigste verdieping.

Ik gleed met mijn wijsvinger over het nietje van het koopcontract. Van jongs af aan was ik niet goed in het nemen van besluiten. Als de voetbalcoach mij tijdens een jeugdtoernooi aanwees om een penalty te nemen, werd ik duizelig van de mogelijkheden. In de hoek, de kruising, hoog, laag? Twijfel ging met me aan de haal. Met als gevolg een slap balletje recht op de keeper.

‘Heb je een kladpapiertje waarop ik mijn handtekening nog even kan oefenen?’

De makelaar onderdrukte merkbaar een zucht. ‘Natuurlijk, ik ga even zoeken.’ Ik hoorde hoe hij in een andere kamer een la opentrok en begon te rommelen.

Maanden geleden had ik mijn plan om te verhuizen met vrienden besproken. We zaten in ons vaste

lunchtentje in het centrum. Ik had ze alleen de artist impression in de catalogus kunnen laten zien. Een man en een vrouw – vlotte dertigers – die handjeplak in een modern ingericht appartement stonden. Achter die twee was het uitzicht zo geraffineerd gefotoshopt dat het net echt leek. De drukbevaren Maas glinsterde in het tegenlicht van de lage zon. Een binnenschip, plezierjachten, een voorbijscheurende watertaxi. Het uitzicht vanaf mijn balkon werd aangeprezen als ‘adembenemend’. En: ‘Rotterdam ligt aan uw voeten.’

‘Kunt u hier iets mee?’

De makelaar schoof een blocnote met ezelsoren mijn kant op. De eerste velletjes waren volgekrabbeld met poppetjes die aan een galg hingen. Ik sloeg net zo lang om tot ik een leeg blaadje vond.

Drie keer zette ik een proefhandtekening. Mijn pols deed niet precies wat ik wilde. Bij de laatste, iets te forse krabbel schoot de punt zelfs naast de blocnote. Met mijn wijsvinger probeerde ik de zwartblauwe inkt gauw van het houten tafelblad te poetsen.

Zonder iets te zeggen schoof de makelaar de blocnote opzij en legde de laatste pagina van het koopcontract weer recht voor mijn neus. Hij wees naar de stippe lijn waaronder mijn volledige naam stond getikt. ‘Hier tekenen, graag.’

Hij pakte het proseccoflesje, zette twee duimen aan de hals en probeerde zo de kurk los te krijgen.

Ik keek naar het papier. Alleen nog mijn handtekening en ik zou eigenaar worden van een appartement met uitzicht.

‘Godver,’ mompelde JD. Het bovenste deel van de kurk was afgebroken en op de grond gevallen. De rest

zat nog vast in de flessenhals. 'Nou ja, die bubbels houdt u van me tegoed,' zei hij en schoof het flesje weg.

Daar ging ik. Ik bracht de punt van mijn vulpen tot boven de stippellijn en tekende. Ik keek hoe de inkt langzaam opdroogde. Mijn handtekening was wel eens beter gelukt.

'Gefeliciteerd. Appartement 4803 is van u.'

De makelaar ging iets te lang door met het schudden van mijn hand. Daarna sloeg hij het contract dicht.

'Meneer, u zult er geen spijt van krijgen.'

Achter in de laadruimte stonden drie volle verhuisdozen, een espressoapparaat, een bureaustoel, mijn racefiets en een opklapbed. Ruud parkeerde zijn stationwagon dubbel voor The Magnificent. Vanwege de motregen zetten we de spullen onder de luifel van de entree.

‘Sorry dat ik meteen door moet,’ zei Ruud.

Na een stevige omhelzing op de stoep sprong hij weer achter het stuur en reed toeterend weg richting het Erasmus mc voor zijn avonddienst. Een voor een droeg ik de eerste spullen naar binnen en zette ze bij de liften. De lobby was een hel verlicht binnenplein met in het midden een ronde balie waar een beveiligder naar een stel beeldschermen staarde.

De deuren van de meest linkse lift schoven open. Toen ik de verhuisdozen voor het liftoogje schoof, hoorde ik iemand roepen.

‘Meneer, als u de lift langer wilt vasthouden, moet u dat aan ons melden.’

Verbaasd keek ik om. Het was de beveiligder.

‘Sorry, het is maar heel even.’

‘Dat hoor ik hier voortdurend.’

Snel tilde ik het espressoapparaat in de lift, reed de bureaustoel, het opklapbed en de fiets naar binnen.

Net toen ik de dozen wegtrok bij het oogje, piepte een vrouw naar binnen. Ze drukte op 34.

‘Waar moet u heen?’ zei ze, terwijl ze de regendruppels van haar zwarte paraplu schudde.

‘Wacht even hoor, eh... 48. Dank u wel.’

Ze drukte op de knop. Aan mijn maag voelde ik hoe snel de lift omhoog vloog.

‘Zo. Die gaat hard.’

‘Als-ie het doet wel, ja.’

Ik keek naar het knoppenpaneel. Het hoogste etage-nummer was 66. ‘Restaurant Infinity’ stond ernaast. Dat leek me wel wat, een keer op hoogte lunchen.

De vrouw trok het rode stripje van een sigarettenpakje los. Het cellofaantje viel op de grond maar ze maakte geen aanstalten om het op te rapen.

‘Nieuw hier?’

‘Ja, mijn eerste dag.’

De lift minderde vaart. 32, 33, 34. De vrouw deed alvast een pas richting de deuren. ‘Nou, maak er wat van,’ zei ze toen ze de lift uit liep.

In mijn eentje schoot ik verder omhoog, weer dat gekriebel in mijn maag. De liftdeuren openden. Daar was ik dan: op de achtenveertigste. Een marmeren hal met vier huisdeuren.

Ik zette de spullen bij de voordeur van appartement 4803 en trok een bosje met glimmende sleutels uit mijn broekzak. De deur had een kijkgaatje, een ronde deurknop en vlak daaronder een sleutelgat. Een fabrieksdeur zonder geschiedenis. Sleutel en slot hadden elkaar hooguit een paar keer ontmoet.

In mijn donkere halletje vond ik een lichtschakelaar. Er sprong geen lamp aan. Straks even gaan zoe-

ken waar de stoppenkast was.

Met mijn telefoon scheen ik mezelf bij. Overal witgepleisterde muren, verderop de open keuken. Onder mijn schoenen kraakten wat losse steentjes van de ruwe betonvloer. Vaag herkende ik de deuren van de twee slaapkamers. Het was alsof ik rondliep over de plattegrond in de makelaarsbrochure. Midden in de woonkamer bleef ik staan en ademde een paar keer diep in en uit. Dit was het dan, mijn nieuwe onderkomen. Hier ging ik zitten, koken, eten, denken, slapen, bellen, drinken. Verwachtingsvol liep ik naar de glazen schuifpui van het balkon.

Het was net als in een hotelkamer; pas als je het uitzicht zag, wist je of de plek goed was of niet. Ik ontgrendelde de pui en liep het balkon op.

Mist.

Rechttop in het opklapbed.

Het einde van mijn droom was blijven hangen — de makelaar stond met een stel vrienden aan de bar van een druk café. Hij wees naar me toen ik binnenstapte. De hele groep bulderde van het lachen.

Hoe laat was het? 03.29 uur. De gevellampen van The Magnificent lichtten de mist aan. Het leek op rook. Ik ging weer liggen en staarde naar het plafond. Wennen, dacht ik, ik moest gewoon nog even wennen.

Het geluid van de deurbel deed me opveren van mijn bed, het leek wel een scheepshoorn. Aan de deur stond een koerier met een pakketje. 'Kan ik dit hier achterlaten voor uw bovenburen? Het is voor nummer 5001.'

Zonder mijn antwoord af te wachten, overhandigde hij me een pakket ter grootte van een schoenendoos en liep terug naar de lift. Het was onverwacht licht en ik hoorde iets heen en weer rollen.

Slaperig bestudeerde ik het etiket. Boven het adres stond in grote handgeschreven letters: *Mister Sakamoto*. Ik zette de doos in mijn halletje en deed de voordeur dicht.

Op mijn telefoon zocht ik een geschikte plaat voor de ochtend. *Promises* van Pharoah Sanders, Floating Points en het London Symphony Orchestra. Over de boombox klonken de eerste akkoorden van het orkest, gevolgd door ijle noten van de spirituele saxofonist. Pharoah blies zichzelf de kosmos in om daar zo lang mogelijk tussen de planeten te blijven hangen.

Ik bleef een tijdje staan. Verwarde mensen deden dat ook; midden op straat stilhouden met een blik of de hele wereld hun ontging.

Net toen Pharoah goed op stoom kwam, werd er

opnieuw aangebeld. Dezelfde bezorger. 'Sorry. Ik vind net nog twee pakketjes voor 5001.'

'Geef maar weer,' zei ik.

Deze pakketjes waren een maat kleiner. Aan de karakters op de postwikkels te zien kwamen ze uit Japan. Ik zette ze op het eerste pakket. Een kartonnen flat van drie verdiepingen.

Ik besloot alvast een verhuisdoos leeg te ruimen. Bij gebrek aan bergruimte legde ik een stapel kleding maar zolang in een keukenkastje. Op de bodem van de doos vond ik de presse-papier van mijn vader, gewikkeld in een coltrui. Die glazen bol had altijd naast de typemachine op zijn bureau gelegen. In het hart zat een edelweiss. Als kind had ik er eindeloos naar gekeken. Wat was een goede tijdelijke plek voor het ding? Het werd de chromen warmhoudplaat van het espressoapparaat, daarop lag hij veilig.

Zo fluisterend als Pharoah mijn woonkamer was binnengeslopen, zo geruisloos vertrok hij ook weer. Ik hoorde hoe de laatste flageoletten uit zijn tenorsax in het niets verdwenen.

Het was inmiddels halfelf. Ik kon de pakketjes anders wel even langsbrengen bij meneer Sakamoto. Misschien was hij intussen thuisgekomen. Dan kon ik meteen gluren op de vijftigste etage.

Met het stapeltje dozen onder mijn arm nam ik de trappen omhoog. De hal van verdieping vijftig was beïndrukt ruimer; er kwamen maar twee voordeuren op uit. Ik drukte op de bel van 5001. Geen naamplaatje, wel een juten deurmat met WELCOME erop.

'*One moment!*' klonk het na een tijdje vanachter de